

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság
ítélete**

Az ügy száma: Kfv.II.37.737/2016/5.

A tanács tagjai: . Tóth Kincső a tanács elnöke
 . Rothermel Erika előadó bíró
 . Márton Gizella bíró

A felperes: felperes neve
(cím)

A felperes képviselője: . Mándó Tibor Ügyvédi Iroda
 . Mándó Tibor ügyvéd
(cím)

Az alperes: Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal
(1117 Budapest, Budafoki út 60.)

Az alperes képviselője: főigazgató

A per tárgya: idegenrendészeti ügy

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél:

A felülvizsgálni kért jogerős határozat: Óvárosi Közigazgatási és
Munkaügyi Bíróság 8.K.30.824/2016/5.

Rendelkező rész

A Kúria

- a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 8.K.30.824/2016/5. számú ítéletét hatályában fenntartja;
- kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak - külön felhívásra - 70.000 (hetvenezer) forint felülvizsgálati illetéket.

Az ítélet ellen további felülvizsgálatnak helye nincs.

Indokolás

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

- [1] A felperes kínai állampolgár, aki 1996. november 9-én érkezett Magyarországra munkavállalási céllal. 2015. január 1-ig érvényes keresőtevékenység folytatása célú tartózkodási engedéllyel rendelkezett, ennek meghosszabbítása iránt nyújtott be kérelmet 2014 novemberében. A felperes korábban a **V.** Kft. (a továbbiakban: Kft.2.) ügyvezetőjeként kapott tartózkodási engedélyt, keresőtevékenység folytatása iránti kérelméhez a **B.** Kft. (a

továbbiakban: Kft.) munkáltatóval kötött elő-munkaszerződést csatolta. Az elsőfokú idegenrendészeti hatóság 106-1-68975/10/2014-T. számú határozatával a felperes kérelmét elutasította. A felperes eredetileg benyújtott fellebbezését visszavonta, melyre tekintettel az alperes a fellebbezési eljárást megszüntette. Ezen előzmények után a felperes méltányossági kérelemmel együtt keresőtevékenység folytatása célú tartózkodási engedélykérelmet nyújtott be bolti kisegítő munkakörben történő foglalkoztatására hivatkozással, jövőbeni munkáltatójaként a **J.** Kft.-t (a továbbiakban: Kft.1.) jelölte meg. Az elsőfokú hatóság tényállás tisztázása körében nyilatkozattételre hívta fel a felperest arra nézve, hogy tartózkodásának időtartama alatt mely gazdasági társaság vonatkozásában állt munkaviszonyban, illetőleg milyen bruttó havi jövedelme volt. Emellett az elsőfokú hatóság megkereste a NAV-ot, amely válasziratában arról tájékoztatta a hatóságot, hogy 2014. február-április hónapra vonatkozóan benyújtott és feldolgozott bevallás adatai szerint a felperesre nézve 135.000 forint/hó bérjövédelmet közöltek a Kft.2. részéről, illetve 2014. májustól november hónapig bevallások nem érkeztek. További hiánypótlást követően az elsőfokú hatóság 2015. július 3. napján kelt 106-1-22910/15/2015-T. számú határozatával a felperes keresőtevékenység célú tartózkodási engedélykérelmét elutasította, egyben a felperest az Európai Unió tagállamainak területéről Kína területére kiutasította. Határozatában rögzítette, hogy a szakhatóság a felperes kérelmében megjelölt Kft.1.-nél történő foglalkoztatását támogatta. Döntését a harmadik országbeli állampolgárok beutazásáról és tartózkodásáról szóló 2007. évi II. törvény (a továbbiakban: Harm.tv.) 13.§ (1) bekezdés d), f) és g) pontjai, 18.§ (1) bekezdés a) és b) pontjai, továbbá a harmadik országbeli állampolgárok beutazásáról és tartózkodásáról szóló 2007. évi II. törvény végrehajtásáról szóló 114/2007.(V.24.) Kormányrendelet (a továbbiakban: Vhr.) 29.§ (2), (5) és (7) bekezdéseiben, valamint 47.§ (8) bekezdés b) pontjában foglaltakra alapította.

- [2] A felperes fellebbezése folytán eljáró alperes ismételten tisztázta a tényállást. A NAV igazgatósága tájékoztatásában közölte, hogy a Kft.2. által benyújtott adatlap szerint a felperes foglalkoztatása 2012. január 2. napjától kezdődően került bejelentésre. Megerősítette, hogy 2014. januártól április 30-ig havi 135.000 forint/hó bérjövédelenben részesült. Tájékoztatást adott továbbá arról, hogy az **E.** Kft. „k.t.a.” (a továbbiakban: Kft.3.) benyújtott adatlap szerint a felperes foglalkoztatása bejelentésre került 2013. június 4-től 2014. november 10-ig és az ezekre a hónapokra benyújtott bevallás szerint a felperes Kft.3.-tól munkaviszony alapján havi 150.000 forintban, 2014. november 1-től 30-ig 45.000 forintban részesült. Az alperes 2015. október 28. napján kelt 106-T-52205/2015. számú határozatával az elsőfokú döntést helyben hagyta, megállapította, hogy a felperes a tartózkodási engedély kérelem kiadása iránti eljárásban a tartózkodási jogosultság megszerzése érdekében valótlan tényről közölt. Az alperes rögzítette,

hogy a felperes, aki 2015. május 20-án kelt nyilatkozatában a hatóság kérdésére azt állította, miszerint folyamatosan 150.000 forint/hó a jövedelme, valójában eltérő jövedelmeket kapott a korábbi időszakokra. Megállapítható volt, hogy a Kft.2.-től alacsonyabb összegű munkabért jelentettek be az adóhatóság felé, a Kft.3.-tól jogszerű jövedelme nem származhatott, így a hamis adat közlése megvalósult. A Harm.tv. 18.§ (1) bekezdés b) pontja, mely kógens törvényi rendelkezés, így mérlegelést nem tűr. Az alperes kifejtette, hogy miután a magyarországi tartózkodás egyik törvényi feltétele vonatkozásában, magyarországi megélhetése igazolásával kapcsolatban a valótlan tényközlés megvalósult, annak célja pedig a tartózkodás jogosultságának megszerzése, illetve megtartása volt, ezért a felperes kérelmét a hatóság jogszerűen utasította el.

A kereseti kérelem és az alperesi ellenkérelem

- [3] A felperes az alperesi határozat hatályon kívül helyezését és az alperes új eljárásra kötelezését kérte.
- [4] Az alperes fenntartva határozatának indokolásában foglaltakat, a felperes keresetének elutasítását kérte.

Az elsőfokú ítélet

- [5] Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét elutasította. Ítéletének indokolásában előljáróban rögzítette, hogy az eljárás kérelemre indult, ezért a kérelmező terhére esett, hogy a kérelmében hivatkozottakat alátámassza. Az elsőfokú bíróság hivatkozott a Harm.tv. 20.§ (1) bekezdésére, 13.§ (1) bekezdés d) és f) pontjaira, valamint a Harm.tv. 29.§ (5) bekezdésére. Kifejtette, hogy a Kúria 2/2015. számú közigazgatási jogegységi határozata (a továbbiakban: jogegységi határozat) is rámutatott, hogy e jogszabályhelyek együttes értelmezése egyfelől azt jelenti, hogy a harmadik országbeli állampolgár a magyar jogszabályi előírások betartásával létesít munkaviszonyt, érvényes munkavállalási engedéllyel és munkaszerződéssel rendelkezik, amely alapján tényleges munkát végez. Egyidejűleg azt is jelentik ezek a szabályok, hogy a jogszerű munkavégzés számára jövedelem megszerzését eredményezi, amelynek jogszerűsége a tartózkodási engedélynek szintén feltétele. Az elsőfokú bíróság utalt a foglalkoztatás elősegítéséről és a munkanélküliek ellátásáról szóló 1991. évi IV. törvény (a továbbiakban: Flt.) 7.§ (1) bekezdésére. A bíróság álláspontja szerint a Vhr. 29.§ (5) bekezdése szerinti jogszerűen megszerzett jövedelem jogszabályi feltétel teljesüléséhez az is szükséges, hogy a jövedelmet biztosító keresőtevékenység célú jogviszony maga is jogszerűen létesüljön. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint az alperes helytállóan utalt arra, hogy a felperes esetében csak a Kft.2.-től származó jövedelme minősülhet jogszerűnek, mivel a Kft.2.-vel fennálló jogviszonyra vonatkozóan rendelkezett szakhatósági engedéllyel. A Kft.3.-tól

szerzett jövedelme azon az alapon, hogy foglalkoztatása adójogi szabályok rendelkezései betartásával történtek jogszerűek, azt meghaladóan – a felperes foglalkoztatásához szükséges további jogszabályi követelmények figyelmen kívül hagyásával és teljesítése nélkül járt el –, nem állapítható meg a jogszerűség. Az elsőfokú bíróság úgy értékelte, hogy a felperes alaptalanul hivatkozott a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: Ket.) 50.§ (6) bekezdésének sérelmére. A kérelem alapjául szolgáló tények és körülmények teljes körű előadására ugyanis a felperes volt köteles, mivel az eljárás kérelemre indult. A felperes a többszöri felhívás ellenére is adós maradt a lényeges tények közlésével, így azzal, hogy nemcsak az engedéllyel rendelkező Kft.2., hanem a Kft.3. is foglalkoztatta. A K. Kft. által kiállított munkáltatói igazolás, amely nem utal a munkáltató személyére, valójában a Kft.3. általi foglalkoztatásra és az abból származó jövedelemre vonatkozhatott csak, bár ezt a felperes felhívás ellenére sem hozta a hatóság tudomására. Megalapozatlan tehát a felperes azon hivatkozása, hogy csak a másodfokú határozatból értesült azokról a tényekről, amelyekről egyébként tudnia kellett. Az elsőfokú bíróság hivatkozott a jóhiszeműségre és a tisztességre vonatkozó alapelvi rendelkezésekre, amelyeknek a felperes magatartása nem felelt meg. Rögzítette továbbá, hogy a hamis adatközlésnek objektív következménye a kérelem elutasítása. Mindezek alapján az elsőfokú bíróság arra a megállapításra jutott, hogy a hatóság határozatai jogszerűek, megalapozottak.

A felülvizsgálati kérelem és ellenkérelem

- [6] A felperes felülvizsgálati kérelmében a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését és a jogszabályoknak megfelelő, a kereseti kérelemnek helyt adó új ítélet meghozatalát kérte. A felperes az elsőfokú ítélet azon megállapítására, miszerint a hatósággal valótlán tény, adatot közölt tartózkodási engedélye megszerzése érdekében, kifejtette, hogy a Kúria jogegységi határozata III.2. alpont utolsó bekezdése elvi élel rögzítette, miszerint nincs elzárva az ügyfél annak bizonyításáról, hogy a hatóság által hamisnak minősített adat valós, vagy a hamisnak minősült adatot nem a tartózkodási engedély megszerzése érdekében szolgáltatotta a felperes. Erre tekintettel a felperes álláspontja az volt, hogy az alperesnek eljárása során hiánypótlásra kellett volna felhívnia azok után, hogy a NAV tájékoztatását megkapta. A Ket. 50.§ (1) bekezdése alapján a tényállás tisztázási kötelezettség körében az alperesnek lehetőséget kellett volna adnia arra, hogy a NAV-tól kapott információk és a megállapított tények vonatkozásában milyen ellenérvekkel tud élni, így bizonyíthatta volna az állításai valóságát, jóhiszeműségét és tisztességes voltát. Az alperes azonban a másodfokú eljárásban elmulasztotta tájékoztatni a felperest a megállapított tényekről, következésképpen csak a

jogerős határozatból értesült az ellene felhozottakról. A jogerős ítélet vonatkozásában a felperes sérelmezte, hogy bár foglalkozott a kereseti kérelemmel, azonban jogszabályba ütköző módon értelmezte az elsőfokú bíróság mind a Kúria jogegységi határozatában foglaltakat, mind a vonatkozó jogszabályi rendelkezéseket. Így jogszabálysértő ítéletet hozott, amely sérti a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 339.§ (1) bekezdését, mivel hatályában tartotta az alperes azon határozatát, amely sérti a Ket. 1.§ (1) bekezdését, 50.§ (1) bekezdését, a Harm.tv. 18.§ (1) bekezdés b) pontját.

- [7] Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályában fenntartását kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú ítélet jogszerű, a bíróság eljárásában és ítéletében egyaránt körültekintően és megnyugtatóan tisztázta a tényállást, ítélete nem jogszabálysértő.

A Kúria döntése és jogi indokai

- [8] A felperes felülvizsgálati kérelme nem alapos.
- [9] A Kúria álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helyesen megállapított tényállásból helytálló következtetésre jutott a közigazgatási határozatok jogszerűségével kapcsolatban, döntésével és indokaival a felülvizsgálati bíróság egyetért.
- [10] A Kúria a felülvizsgálati kérelemben foglaltakra tekintettel az alábbiakra mutat rá.

A hatályos jogi szabályozás szerint a döntés egy kérelemre induló, kétfokú közigazgatási eljárás eredménye. Ebből következően a kérelemre indult eljárásban - miként ezt a töretlen bírói gyakorlat is megerősíti - a kérelmezőnek a hatósággal együttműködve kell a tényállás tisztázását elősegítenie, bizonyítékait benyújtania. A perbeli és a felperes által sem cáfolt tényállás szerint a felperes magyarországi megélhetése vonatkozásában a tartózkodási engedély kiadására irányuló eljárás során csatolt munkáltatói igazolás szerint 2014. júniustól havi bruttó 150.000 forint, nettó 98.250 forint jövedelemmel rendelkezett, amely kizárólag a Kft.2.-től származhatott volna. Ez azonban az adóhatóság tájékoztatása szerint nem fedte a valóságot, mivel a Kft.2. csak ennél kevesebb összeggel jelentette be őt, majd 2014 májusától a felperes, mint foglalkoztatott adatait tartalmazó összesítőket nem nyújtott be az adóhatóság felé. A jogegységi határozat kiemelt megállapítása, hogy ha a tartózkodási engedély kiadása iránti eljárásban a felperes valótlán tényt közöl, nyilatkozatait, adatszolgáltatását és iratpótlását pedig a magyarországi tartózkodásra jogosító engedély további megtartása érdekében teljesíti, megvalósítja a Harm.tv. 18.§ (1) bekezdés b) pontjában rögzített tényállást. A felperes pontosan ezt tette, mivel az elsőfokú hatóság a tényállás tisztázása körében nyilatkozattételre hívta fel arra nézve, hogy tartózkodásának időtartama alatt mely gazdasági társaság vonatkozásában állt fenn munkaviszonya, illetőleg milyen bruttó

havi jövedelme volt. Ebből adódóan a felperes tudatában volt annak, hogy a hatóság - tartózkodási engedélye megszerzése érdekében - milyen információt vár el tőle. A felperes magatartása így a Harm.tv. 18.§ (1) bekezdés b) pontjába ütközött, mely törvényi rendelkezés nem tűr mérlegelést, a valótlan tényközlés esetén a tartózkodási engedély kiadását meg kell tagadni. E körben a Kúria hangsúlyozza, hogy a felperest a hatóság a hamis adatközlés tényével, már az elsőfokú határozatban szembesítette, így súlytalan azon hivatkozása, hogy a rá vonatkozó negatív tényekről csak az alperesi határozatból értesült.

- [11] Nem vitásan a Kúria jogegységi határozata III. pont 2. alpontja nem zárja ki, hogy a hamis adatközlés tényét az érintett cáfolja. Ez azonban nem hárít a hatóságra további bizonyítási terhet, figyelemmel arra, hogy a tartózkodási engedély kiadása iránti eljárás kérelemre induló eljárás, a kérelem tárgyában folyó eljárásban - miután a hatóság megállapította a hamis adatközlés tényét - hiánypótlás kibocsátására nem volt szükség. A kérelem, a kérelmező nyilatkozatai alátámasztása, valóság tartalmának igazolása a felperest terhelte, a hatóságnak nem feladata a további körülmények utáni kutatás. Így ezek további hiánypótlás útján való alátámasztása nem volt elvárható, ennél fogva alaptalan az a felperesi hivatkozás, hogy a hatóság megsértette a Ket. 37.§-ában és 50.§-ában foglaltakat. Itt kell megjegyezni, hogy a felperes a jogerős határozat ismeretében a bírósági eljárásban sem cáfolta meg a hamis állításait, holott a bizonyítás terhe - Pp. 164.§ (1) bekezdése alapján - őt terhelte.
- [12] Összességében az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg tehát, hogy az alperes határozata jogszerű, a jogerős ítélet nem sértette a Pp. 339.§ (1) bekezdésében foglaltakat.
- [13] Minderre tekintettel a Kúria a jogerős ítéletet a Pp. 275.§ (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

Záró rész

- [14] Az alperest a felülvizsgálati eljárásban nem jogi képviselő képviselte [Pp. 75.§ (2) bekezdése], így - pernyertessége ellenére - felszámítható perköltsége nem keletkezett, ezért erről rendelkezni nem kellett.
- [15] A pervesztes felperes a Pp. 78.§ (1) bekezdése és a 6/1986.(VI.26.) IM rendelet 13.§ (2) bekezdése alapján köteles a tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt felülvizsgálati illeték viselésére, melynek összegét a felülvizsgálati kérelem előterjesztésekor hatályos, az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 50.§ (1) bekezdése alapján állapította meg a Kúria.

Budapest, 2017. július 5.

Dr. Tóth Kincső s.k. a tanács elnöke, Dr. Rothermel Erika s.k.

előadó bíró, Dr. Márton Gizella s.k. bíró